

[Korsgaard.]

har forholdet visse Varepriser. Mon virkelig Statstjenestemændene er saa naive at tro paa den Forklaring? Jeg kender en hel Del Tjenestemænd, og næst Rigsdagsmændene synes jeg, det er nogle af de klogeste Mennesker, jeg træffer. Derfor er jeg ikke — i hvert Fald i meget ringe Grad — i Tvivl om, at Tjenestemændene ikke tror paa denne Forklaring.

Nej, der er en Række af Omstændigheder, der ligger bagved, at Priserne er steget, og den fundamentale er den, som Statsministeren, før man gik til det, betegnede som et Bedrageri, nemlig Nedskaeringen af Kronen. Ven eller Modstander af Kronenedskaeringen — ej heller om dette Princip skal jeg udtale mig. Men, som bekendt, udtalte Statsministeren før Valget, at det vilde være Bedrageri at gaa dertil, og jeg ved saa ikke, hvad man naturligvis maa kalde den Mand, som gør noget, han betegner som Bedrageri — det overlader jeg til mine ærede Tilhørere. Men han gjorde det, og han foregølede — og dér har vi for mig en af de værste Ting, der kan ske —, han foregølede en hel Mængde Mennesker, at det betød ikke noget, reelt vilde det ikke betyde nogen som helst Forandring i deres Forhold!

Nu viser Udviklingen, at Kronenedskaeringen har betydet noget. Men hvad var da overhovedet Meningen med Kronenedskaeringen? Efter min Mening saa afgjort den at tilstræbe, at visse Mennesker der i Forvejen i Forhold til andre havde for lidt, fik mere, og at andre, der i Forhold til andre havde forholdsvis meget, fik mindre. Altsaa for mig at se — og det kan der være en vis Logik i — var Grunden til Kronenedskaeringen den, at man vilde foretage en nødvendig Udjævning.

Men paa det Tidspunkt, hvor vi finder os nu, hvor Kronen for den Sags Skyld svømmer, som den ikke er bundet til Guldet eller noget andet, er det min sikre Overbevisning, at hvis man saa ikke lægger noget andet fast, nemlig Lønningerne, saa svømmer alting, saa har vi en meget stor Mulighed for en Inflation i egentligste Forstand. Om nu Regeringen skal gøre dette, eller den ikke skal gøre det, ej heller derom har jeg nogen Grund til personlig at give gode Raad i Øjeblikket; men jeg synes, at man maa have Lov til at spørge Regeringen: Vil I med al den Magt, I raader over, modsætte jer Inflation, eller vil I tage det med?

Man vil altid kunne være noget forbeholden med Hensyn til, hvor meget man vil kunne tro paa Regeringens Udtalelser efter

det, der er gaaet forud med Kronens Nedskaering. Men ikke desto mindre, en Regering er jo nu engang en Regering, og det har dog altid sin Interesse at vide, hvordan den i Øjeblikket ser paa disse Forhold.

Jeg vil altsaa gerne spørge: Hvad er Regeringens Mening paa dette Omraade, og mener Regeringen, at man, samtidig med at man har en løst liggende Krone, ogsaa kan tillade sig at have et løst liggende Lønningsniveau? Det tror jeg nemlig ikke kan lade sig gøre. Men jeg henstiller altsaa, at man faar Svaret.

Man kan jo sige, at til en vis Grad har Regeringen givet Svaret, Finansministeren igennem sine Udtalelser om, at til 1. April 1935 falder man tilbage paa den bestaaende Lov. Men det behøver jo heller ikke at være Finansministerens Mening helt ud. Jeg kunde tænke mig, at han vilde sige: Hvis vi ikke til den Tid har en anden Lov, falder vi tilbage paa den. Og det er selvfølgelig. Jeg vilde dog tro, at Finansministeren er en for klog Mand til at ville sige noget om, hvorvidt han vil garantere for, at vi til 1. April 1935 har den samme Lov som nu, eller vi har en anden.

Hele Problemet er for mig overmaade vigtigt. Jeg kunde have ønsket, at Regeringen — og det maa jo i dette overmaade vigtige Forhold være Regeringen, der tager sit Standpunkt — allerede nu paa det lønmæssige havde taget sit Standpunkt, enten i Retning af, at vi lader Tingene gaa deres Gang, altsaa tager Loven, som den nu engang er — saa viste Regeringen derigennem, at den ikke i Situationen var bange for Inflation — eller omvendt, at den sagde: Vi vil overhovedet ikke have nogen Lønforhøjelse — saa havde den ogsaa vist sit Ansigt.

Nu har den hverken det ene eller det andet; og der er vel heller ikke stor Sandsynlighed for, at jeg vil kunne formaa Finansministeren til virkelig at vise sit Ansigt. Men jeg vil i hvert Fald ved disse Bemærkninger give Ministeren Anledning til at gøre det.

Finansministeren (H. P. Hansen): Jeg takker de ærede Ordførere for de fire Partier for den Tilslutning, de har givet Forslaget. Jeg forstaaer Vanskelighederne for Venstre, til Dels ogsaa for Det konservative Folkeparti, ved at tage Stilling til dette Lovforslag, efter at Venstres Presse og den konservative Presse i de sidste Dage har søgt at balancere mellem det Standpunkt, at Tjenestemændene bliver snydt og narret, og det Standpunkt, at de faar for meget. Jeg tilstaaer, at jeg var noget spændt